

Arrest

nr. 154 258 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DECLERCQ loco advocaat C. PIETTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Djiboutiaans staatsburger van Arabische origine te zijn en behoort tot de Issa-clan. U zou geboren en getogen zijn in het dorp Ali Adde (district Ali Sabieh), maar zou sinds 2003 tot uw vertrek 10 jaar later steeds in Djibouti stad gewoond hebben (Balbala, qota Hayabley). U werkte ginds in het restaurant van uw broer, en huwde er op 14 februari 2010 met een Ethiopisch staatsburger. U kreeg samen twee kinderen, beide met de Djiboutiaanse nationaliteit zoals u.

Volgens uw verklaringen bent u sinds 2008 gewoon lid van de politieke partij Union pour la Démocratie et la Justice (UDJ). In 2011 zou u echter besluiten om u actief in te zetten voor deze politieke partij. Zo nam u op 18 februari 2011 deel aan de zeer grote betoging tegen de president. U zou toen gearresteerd zijn en 10 dagen vastgehouden zijn in de gevangenis van Nagad. Na uw vrijlating zette u uw politieke

activiteiten echter voort. U bleef ook deelnemen aan betogingen, maar zou toen niet meer gearresteerd zijn.

Dit zou echter veranderen na de nieuwe parlementaire verkiezingen van 22 februari 2013. Tijdens de daaropvolgende grote manifestatie van 25 februari 2013 zou u opnieuw gearresteerd zijn, ditmaal door de Service des Renseignements et de la Documentation (SRD). U zou gedurende 5 dagen vastgehouden zijn. In die periode sloten de autoriteiten de zaak van uw vrouw, alsook die van uw broer, al zou die laatste heropend hebben. Na uw vrijlating bleef u gewoon voortgaan met uw politieke activiteiten.

Op 2 maart 2013 werd u in uw huis gearresteerd door de Djiboutiaanse politie. Er werd u gevraagd een document te ondertekenen waarvan u de inhoud niet mocht lezen. Toen u weigerde, werd u een maand en 25 dagen in Nagad vastgehouden. U zou in die periode mishandeld zijn en besloot toen maar het document alsnog te ondertekenen om in vrijheid te worden gesteld. Ditmaal werd de zaak van uw broer definitief gesloten. Na uw vrijlating bleef u opnieuw uw politieke activiteiten verder zetten. U ging wel op zoek naar een advocaat en kwam zo uit bij de lokale mensenrechtenorganisatie LDDH.

Na uw deelname aan de betoging op 23 juni 2013 werd u twee dagen later gearresteerd. U werd gedurende 13 dagen vastgehouden in Nagad. Kort na uw vrijlating, op 10 of 12 juli 2013, werd uw huis doorzocht door de Djiboutiaanse autoriteiten terwijl u in de moskee was. Tijdens de huiszoeking zouden ze het attest van LDDH, alsook andere documenten die u verzameld had om een rechtszaak op te starten, gevonden hebben. U werd gewaarschuwd en besloot Djibouti stad onmiddellijk te verlaten. U trok te voet naar uw broer in uw geboortedorp Ali Adde, waar u onderdook tot uw vertrek uit de Republiek Djibouti op 3 oktober 2013. Uw vrouw en kinderen konden niet met u meegaan, aangezien zij (ook) een uitreisverbod hadden gekregen, het niet financieel haalbaar was en u het ook te gevaarlijk voor hen achtte. U zou op illegale wijze via Ethiopië naar België reizen, waar u op 24 november 2013 toe zou komen. Op 15 november 2013 vroeg u hier asiel aan.

Na uw aankomst in België zette u uw politieke activiteiten voor de Djiboutiaanse oppositie ook hier verder. Behalve uw lidmaatschap bij UDJ en USN, besloot u hier ook actief te worden voor het Mouvement des Jeunes de l'Opposition Djiboutienne d'Europe (MJO), de jongerenafdeling van het USN (Union pour le Salut National). U nam in deze hoedanigheid deel aan verscheidene manifestaties en in december 2013 zou u zelfs een speech geven. Als gevolg van uw speech zou uw echtgenote nogmaals gearresteerd zijn in Djibouti. Na haar vrijlating kon ze omstreeks mei 2014 met de hulp van uw broer samen met jullie kinderen ongezien de grens met Ethiopië oversteken, waar ze sindsdien bij haar familie verblijft. U zou hier in België deelgenomen hebben aan verscheidene betogingen, en onder meer voor de Radio Djibouti een gedicht opgedragen hebben met de titel "Damn the dictator". Bovendien verklaart u zowel door Ali Deberkale Ahmed (USN in Europa) en Ahmed Rayale (UDJ in Europa) als niet-officiële vertegenwoordiger beschouwd worden van UDJ in België bij afwezigheid van de laatste. In die hoedanigheid zou u bijgevolg deel uitmaken van een selecte groep van vier activisten die een wettelijk kader voor USN dienen uit te denken.

Bij een eventuele terugkeer naar Djibouti vreest u de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten in Djibouti én in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart; uw origineel rijbewijs; uw originele lidkaart van het UDJ (01/02/2012); uw originele steunkaart voor USN (s.d.); een kopie van het attest dat u afgeleverd werd door de Djiboutiaanse mensenrechtenorganisatie L.D.D.H. (01/05/2013); een kopie van een attest dat u werd afgeleverd door de voorzitter van het UDJ (07/01/2014); een attest dat u werd afgeleverd door de vertegenwoordiger van het USN in België en de Europese Unie (14/05/2014); een origineel attest dat u werd afgeleverd door de voorzitter van het MJO in Europa (14/05/2014); een kopie van de Belgische verblijfskaart van de leider van het MJO in Europa, Aïnan Souguez Eguez; 9 foto's van uw politieke activiteiten in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw bewering de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, en dit om de volgende redenen.

Zo stelt u op de eerste plaats geen Frans te kennen, enkel Somalisch, Arabisch en Engels (CGVS 19/05/2014, 3). Nochtans zou u sinds 2003 en tot aan uw vertrek in 2013 in Djibouti stad gewoond hebben (CGVS 19/05/2014, 4), waar het Frans in het dagdagelijkse (administratieve) leven niet weg te denken valt. Ondanks uw uitleg dat er veel mensen in Djibouti (stad) zijn die het Frans niet machtig zijn, is het in uw geval opmerkelijk dat u verklaart gedurende 6 jaar naar een staatschool geweest te zijn. Zo zou u uw lagere school in Ali Adde afgemaakt hebben (CGVS 19/05/2014, 11 en/of 14 en CGVS 11/06/2014, 6). Op diezelfde school zou er volgens uw verklaringen de keuze geweest zijn tussen twee curricula, namelijk het Franse en het Arabische curriculum (CGVS 19/05/2014, 11 en/of 14 en CGVS

11/06/2014, 6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt inderdaad dat beide talen, als de twee officiële talen in Djibouti, aan bod komen in het staatsonderwijs. Volgens de algemene regel is het officiële onderwijs echter in het Frans, waarbij Arabisch er als bijkomend vak wordt gegeven. Op basis van uw verklaringen lijkt het er dan ook eerder op dat u naar een madrassa gegaan zou zijn, ofwel een privéschool, maar u blijft er uitdrukkelijk bij dat het een staatsschool betrof (CGVS 19/05/2014, 14) waar in hetzelfde gebouw gekozen kon worden om ofwel uitsluitend in het Arabisch, ofwel uitsluitend in het Frans les te krijgen. Uw verklaringen waarom u in al die jaren op school in het lager nooit in contact gekomen zou zijn met de Franse taal, kan in de Djiboutiaanse context, dan ook niet overtuigen. Vooral aangezien u blijft vasthouden aan het feit dat u naar een staatsschool ging, waar ook een Frans curriculum gekozen kon worden. Temeer aangezien u beweert dat uw oudere broer een andere keuze maakte. U kunt echter geenszins verduidelijken waarom H. het Franse curriculum koos (CGVS 19/05/2014, 11 en CGVS 11/06/2014, 6).

Met betrekking tot uw schoolparcours kunnen trouwens een aantal bijkomende bedenkingen gemaakt worden. Op de eerste plaats heerst er onduidelijkheid over de reden waarom u stopte met school, en bijgevolg de kans niet kreeg om Frans als vak te hebben in de hogere cyclus. Op deze rechtstreekse vraag antwoordt u aanvankelijk dat u stopte met school om uw broer in zijn zaak te gaan helpen, en zodoende mee te helpen om uw familie met uw zieke moeder te onderhouden (CGVS 19/05/2014, 12). Erop gewezen dat u op dertienjarige leeftijd stopte met school en pas op uw negentiende bij uw broer ging werken, verklaarde u dan weer dat u gestopt was om thuis voor uw zieke moeder te zorgen (CGVS 19/05/2014, 12). U slaagt er aanvankelijk echter niet in te verduidelijken waarom van alle kinderen uitgerekend u deze taak toebedeeld kreeg. Zo verklaart u dat uw oudere broers hun opleiding niet wilden opgeven en de jongere de verantwoordelijkheid nog niet aankonden. Uw zus die nog bij jullie inwoonde toonde zich niet bereid om thuis voor haar moeder te zorgen (CGVS 19/05/2014, 13-14).

Bovenstaande is vooral opmerkelijk aangezien het in 2003 plots geen probleem voor u zou stellen om alleen naar Djibouti stad te verhuizen om er bij uw broer te gaan werken. Tijdens het daaropvolgende jaar zou een zus van u de zorg voor uw moeder overgenomen hebben (CGVS 19/05/2014, 13), zonder dat ze hiervoor hun school moesten opgeven (CGVS 11/06/2014, 5). Hierop gewezen verklaart u plots dat het uw eigen keuze was geweest om met school te stoppen en voor uw moeder te zorgen, geen noodzaak die u opgelegd was geweest (CGVS 11/06/2014, 5-6). Er rijzen in dit verband ook vragen omtrent uw bewering dat uw moeder een jaar later ook naar Djibouti stad verhuisde, zodat u opnieuw de zorg voor haar kon opnemen. Hoe de zorg voor uw moeder precies paste in uw agenda, aangezien u een voltijdse job in het restaurant combineerde met avondschoon (CGVS 19/05/2014, 5 en 6 en 12), roept eveneens ernstige vragen op bij uw verklaringen.

Dergelijke inconsistente verklaringen scheppen dan ook de indruk dat u geen volledig waarheidsgetrouwe weergave van de feiten geeft, maar u deze aanpast al naargelang de vraagstelling door het CGVS. Een indruk die nog versterkt wordt door de vaststelling dat u amper iets kunt vertellen over de medische toestand van uw moeder, terwijl u haar maar liefst gedurende 5 jaar fulltime verzorgd zou hebben. U legt dit uit door er op te wijzen dat niet u, maar uw broers met de dokter spraken, hoewel u degene was die uw moeder naar het ziekenhuis moest brengen (CGVS 19/05/2014, 13).

Terwijl u zelfs geen basiskennis heeft van het Frans, blijkt u zich daarentegen wel vrij vlot uit te kunnen drukken in het Engels. Zo laat u tijdens beide gehoren voor het CGVS verscheidene keren het Somali voor wat het is om spontaan over te schakelen naar het Engels, een vreemde taal waar u zich na amper 2 jaar avondschoon in Djibouti stad vlot in uitdrukt (CGVS 19/05/2014, 16 en CGVS 11/06/2014, 5 en 11 en 15). Het is echter op zijn minst opmerkelijk dat u beslist om Engels te leren, terwijl u van de administratieve taal in Djibouti zelf – het Frans – geen enkele notie heeft.

Voor een Djiboutiaan die verklaart niet gewoon lid, maar actief lid te zijn van een politieke partij in zijn land van herkomst is het overigens zeer vreemd dat hij zelfs de volledige naam van deze partij niet kan benoemen. Hiernaar gevraagd onderneemt u een poging in het Engels, namelijk Union for Democratic and Justice terwijl de afkorting UDJ staat voor de Franse benaming Union pour la Démocratie et la Justice (CGVS 19/05/2014, 22). Op het tweede gehoor diezelfde vraag gesteld geeft u opnieuw een antwoord dat ergens het midden houdt tussen Engels en Frans (CGVS 11/06/2014, 7). Hetzelfde geldt voor de namen van de andere Djiboutiaanse oppositiepartijen. Zo benoemt u USN spontaan als United National Salvation (CGVS 19/05/2014, 22 en 21)

Het ARD benoemt u voluit als Union for Republican and Democracy, en u heeft verder zelfs geen enkel idee waarvoor de afkortingen van CDU, Model of PDD staan (CGVS 11/06/2014, 15).

Ten tweede blijft u opmerkelijk vaag over uw herkomst. Zo zou uw vader oorspronkelijk afkomstig zijn van Ali Adde, maar op het eerste gehoor kon u niet zeggen van waar uw moeder afkomstig is. Uw grootouders langs moederszijde zou u nooit ontmoet hebben, en het enige familielid dat u wel kent is haar broer die in Djibouti stad woonde. U zou uw moeder nooit vragen gesteld hebben over haar familie, maar verklaart dat ze de Djiboutiaanse nationaliteit zou bezitten (CGVS 19/05/2014, 14). Op het tweede

gehoor werd u doorgevraagd naar de etnische achtergrond van uw moeder, de Darod, en van waar zij afkomstig zijn. U antwoordde toen dat de Darod in Somalië wonen, meer bepaald van Las Anod, en dat uw moeder van daar afkomstig is. Verder beperkt u zich echter opnieuw tot vage verklaringen: zo zegt u niet te weten hoe uw ouders met elkaar in contact gekomen zijn en hoe het dus tot een huwelijk is gekomen. U bevestigt ook ditmaal opnieuw dat uw moeder nooit iets verteld zou hebben over haar kindertijd, haar jeugd of over haar familie, ondanks het feit dat u gedurende meerdere jaren constant alleen thuis met haar doorgebracht heeft toen u de zorg voor haar op u nam. In al die jaren zou u uw moeder hier nooit naar gevraagd hebben, noch zou zijn er ooit spontaan iets over verteld hebben (CGVS 11/06/2014, 2-3).

Ten derde wat betreft de talrijke documenten die u neerlegt om uw identiteit en nationaliteit te staven, rijzen er een aantal vragen omtrent de authenticiteit. Hoewel uw identiteitskaart werd uitgereikt in april 2004, op het moment dat u volgens uw verklaringen reeds in Djibouti stad woonde en er in een restaurant werkte, vermeldt uw document als woonplaats vaagweg Ali Sabieh en als beroep student. Uw verklaring hiervoor luidt dat uw kaart aangevraagd werd door uw ouders en dus niet in uw aanwezigheid. Erop gewezen dat de aanvraag van een dergelijk document gepaard gaat met het nemen van vingerafdrukken, beweert u dat de autoriteiten nog over uw vingerafdrukken beschikten van toen u in 1990 uw geboorteakte ging opvragen. Erop gewezen dat u toen amper 5 jaar oud was, wijzigt u uw verklaring naar 1998. Over het waarom dat u net op 15-jarige leeftijd een geboorteakte nodig had, blijven uw verklaringen opnieuw zeer vaag (CGVS 19/05/2014, 17-18).

Wat uw rijbewijs betreft legt u ook enigszins bevreemdende verklaringen af. Gevraagd naar het aantal lessen die u volgde, geeft u aan dit niet te weten, maar dat het een 'pakket praktisch' was van anderhalve tot twee maand. De vaststelling dat u dermate algemeen antwoordt op een gerichte vraag doet de vraag rijzen of u effectief deze lessen heeft genomen (CGVS 19/05/2014, 18). Uw gebrekkige kennis over de procedure om dergelijke officiële documenten in Djibouti te verkrijgen doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid in dit verband.

Temeer aangezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat alle officiële Djiboutiaanse documenten – door de hoge graad van corruptie in het land – eenvoudigweg tegen betaling te verkrijgen zijn. Zelfs niet-Djiboutianen zouden hierdoor de mogelijkheid hebben om Djiboutiaanse identiteitsdocumenten (identiteitskaart, paspoort) te verkrijgen (COI Focus Djibouti: *Fiabilité des documents officiels*, d.d. 30/07/2014). De door u voorgelegde identiteitskaart en rijbewijs zijn bijgevolg niet noodzakelijk een bewijs voor uw beweerde Djiboutiaanse nationaliteit. Dergelijke documenten hebben immers enkel het vermogen om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen.

Wat er ook van zij, zelfs indien u effectief de Djiboutiaanse nationaliteit zou bezitten – quod non – dan nog kan er in het geheel geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen met de Djiboutiaanse autoriteiten als gevolg van uw activiteiten voor de oppositie. Er werd in het kader hiervan een vraag voorgelegd aan CEDOCA, waaruit blijkt dat er online geen enkele informatie terug te vinden is omtrent uw persoon: noch in het kader van uw oppositie activiteiten, noch van de problemen die daaruit ontsproten zouden zijn (COI Case dj2014-007, d.d. 29/07/2014). Nochtans stellen de Djiboutiaanse oppositiepartijen zeer regelmatig arbitraire arrestaties van hun leden aan de kaak op het internet.

Daarnaast legt u enigszins verwarrende verklaringen af met betrekking tot de lokale UDJ-partijstructuur waar u naar eigen zeggen actief deel uitgemaakt zou hebben. Zo werd u op gegeven moment gevraagd om alle personen te noemen die deel uitmaakten van het UDJ-bestuur op niveau van uw qota, u noemde toen drie namen. Van twee van hen zou u wat verder echter plots verklaren dat ze gekozen werden in 2012, en niet in 2008. Gevraagd waarom u hen dan als qota-bestuur anno 2008 benoemde geeft u de eerder vage uitleg dat er een onderscheid zou zijn tussen degene die er officieel waren en degenen die er werkten, en dat u toen dacht dat de vraag toen de officiële personen betrof. Dan nog rijst de vraag waarom u op die vraag meteen niet een volledig antwoord gaf, met dit bijhorend onderscheid tussen officiële en niet-officiële vertegenwoordigers, temeer u hier naar eigen zeggen aan twijfelde wat u diende te antwoorden (CGVS 11/06/2014, 8 en 13).

Uit uw verklaringen blijkt overigens dat niet enkel u, maar ook uw naaste familieleden problemen gekend zouden hebben als gevolg van uw actieve steun aan de oppositie. Zo zou de zaak van uw Ethiopische echtgenote door de Djiboutiaanse autoriteiten gesloten zijn in februari 2013, waarna jullie overleefden dankzij de financiële steun van uw schoonfamilie. Uw echtgenote zou ook tot tweemaal toe gearresteerd zijn. Desondanks zouden uw vrouwen en kinderen niet samen met u gevlucht zijn uit Djibouti. De verklaring die u hiervoor geeft is tweeledig: Ten eerste omdat u onderdook nadat u vernam dat de politie u zocht, en ten tweede aangezien er sinds februari 2013 voor uw hele gezin een verbod zou gelden om het land te verlaten. U achtte een vlucht van uw gezinsleden bijgevolg te riskant (CGVS 19/05/2013, 15). Deze kennis zou u er echter niet van weerhouden om in België uw oppositieactiviteiten gewoon voort te zetten, en meer zelfs, om de media hierbij actief op te zoeken. Zo verklaart u namelijk dat uw echtgenote een tweede maal gearresteerd zou zijn in december 2013 naar aanleiding van een speech

die u in België gaf. Na haar vrijlating zou uw broer haar en de kinderen vervolgens zonder al te veel problemen uit Djibouti gesmokkeld hebben, iets wat u begin 2013 nog te riskant achtte (CGVS 19/05/2014, 15). Aan uw beweringen dat het te riskant was voor uw vrouw en kinderen om Djibouti net als u te ontvluchten daar ze nauwlettend door de Djiboutiaanse activiteiten in het oog gehouden werden, kan maar weinig geloof gehecht worden, aangezien uw publieke oppositie activiteiten in België stoken immers geenszins met een dergelijke beweerde vrees voor uw achtergebleven familieleden. Als reden waarom uw echtgenote u totnogtoe nog niet gevolgd zou zijn naar België haalt u financiële moeilijkheden aan (CGVS 19/05/2013, 14).

De talrijke documenten die u neerlegt om uw politieke activiteiten in Djibouti en de daaruit voortvloeiende problemen te ondersteunen, hebben evenmin de kracht om uw geloofwaardigheid in dit verband te herstellen. Vooral aangezien ook de authenticiteit van tal van deze attesten ernstig in vraag gesteld worden.

Het oudste document dat u neerlegt, met name een attest opgesteld door Ismaël Guedi Hared (UDJ in Djibouti) op datum van 7 januari 2014, werd niet bevestigd door de voorzitter van UDJ. Dit ondanks meerdere herinneringen vanwege de dienst CEDOCA van het CGVS aan deze persoon. De inhoud van dit attest vanwege UDJ blijkt bovendien opmerkelijk vaag. Zo staat vermeld dat u één van de sterkhouders van de partij bent, zonder enige verduidelijking in welke hoedanigheid precies. Verder wordt er zeer algemeen melding gemaakt van meerdere intimidaties, bedreigingen, vervolgingen en opsluitingen, waarbij vooral de nadruk wordt gelegd op de historische manifestatie van 18 februari 2011. Dit terwijl uw problemen vooral sinds februari 2013 sterk toegenomen zouden zijn, maar daarvan wordt echter maar op zeer algemene wijze melding gemaakt in dit attest. Vervolgens schakelt de UDJ-voorzitter meteen over op de algemene situatie van UDJ-leden sinds deze betoging. Ondanks de ernst van de problemen waarmee u sindsdien geconfronteerd zou zijn in Djibouti, maakt Ismaël Guedi Hared hier geen enkele concrete melding van. Enigszins bevreemd toch wel voor een attest van een voorzitter die tracht om voor één van zijn vaste leden het recht op asiel te bepleiten in het buitenland. Het betreft immers een algemeen attest dat op om het even welke persoon van toepassing zou kunnen zijn. De indruk dat de voorzitter zich maar dermate moeite getroost om zijn leden te ondersteunen, roept – gezien de bewering dat deze partij sterk de kaart van de oppositie tegen het geldende regime zou trekken – dan ook ernstige vragen op.

Daarnaast legt u ook een attest neer van de vertegenwoordiger van USN in België en Europa de dato 14 mei 2014. Hoewel voorzitter Ali Deberkale Ahmed wel bevestigde dat het voorgelegde attest van zijn hand was, dienen er drie belangrijke kanttekeningen bij dit attest gemaakt te worden. Op de eerste plaats betreft het een document met een gesolliciteerd karakter. Ten tweede is het zeer opvallend dat Ali Deberkale Ahmed zijn attest begint met de uitdrukkelijke vermelding dat hij zich hiervoor baseert op hetgeen hij over u vernomen heeft via derden, op de eerste plaats van de hierboven vermelde Ismaël Guedi Hared, de voorzitter van UDJ in Djibouti. Ten derde blijft ook zijn weergave van de door u gekende problemen in Djibouti uitermate vaag. Zo maakt hij enkel in algemene termen melding van talrijke arrestaties tot bewezen gevallen van foltering van oppositieleden in Djibouti. De auteur onderneemt echter geen enkele poging uw concrete problemen toe te lichten, laat staan dat op basis van dit attest duidelijk wordt op basis van welke gegevens deze feiten als bewezen worden geacht (zie COI Case dj2014-006, d.d. 20/06/2014).

Gezien het hierboven vermelde gesolliciteerde karakter van dit attest, in combinatie met het evenzeer vage attest van Ismaël Guedi Hared op wiens verklaringen het attest grotendeels gebaseerd blijkt, kan dit attest uw geloofwaardigheid in dit verband geenszins herstellen.

Wat betreft uw politieke activiteiten in België, waarover Ali Deberkale dan weer wel in de positie zou zijn om welingelichte informatie te verschaffen, blijft hij in zijn attest echter al even vaag. Zo stelt hij zeer algemeen dat u sinds uw aankomst in België regelmatig deelgenomen heeft aan activiteiten van de oppositie zoals manifestaties, ontmoetingen en diverse acties. Meer concrete activiteiten die uw extra in de kijker zouden kunnen brengen bij de Djiboutiaanse autoriteiten blijven echter onvermeld. Zo rijst de vraag bijvoorbeeld waarom Deberkale in zijn attest niets vermeldt over het feit dat u bij afwezigheid van de officiële vertegenwoordiger van UDJ in België, met name Ahmed Rayaleh, als zijn plaatsvervanger op zou treden. Temeer aangezien Deberkale u persoonlijk, zoals u zelf beweert, als dusdanig aangeduid zou hebben (CGVS 11/06/2014, 17). Zo zou Ahmed Rayale u persoonlijk gedelegeerd hebben om deel uit te maken van een groep van vier personen die tot een reglement moeten komen voor USN, meer bepaald samen met Ismael Buh Robleh, Mohamed Ali Bobe en Rirash (CGVS 11/06/2014, 18). Uw beweerde profiel als (weliswaar niet officiële) vertegenwoordiger van UDJ bij afwezigheid van de officiële vertegenwoordiger, alsook uw nauwe betrokkenheid bij het uitstippelen van een nieuw beleidskader voor de Djiboutiaanse oppositie in de diaspora, wordt bijgevolg door geen enkel van de door u neergelegde attesten concreet onderbouwd.

Verder legt u ook nog een attest voor van de Mouvement des jeunes de l'opposition (MJO) in Europa op datum van 14 mei 2014, getekend door Ainan Sougueh. Dit betreft opnieuw een document met een

sterk gesolliciteerd karakter met een eerder vage en niet steeds even correcte inhoud. Zo strookt de bewering dat u sinds 2008 weerstand biedt tegen het regime, en dat u één van de meest geviseerde verantwoordelijken van MJO bent niet met uw eigen verklaringen. U beweert namelijk dat u in 2008 gewoon lid werd van UDJ, zonder activiteit. Pas in 2011 zou u actief lid geworden zijn (CGVS 19/05/2014, 21).

Tot slot legt u nog een attest van de mensenrechtenorganisatie Ligue djiboutienne des droits humains (LDDH) neer, opgemaakt te Djibouti op 1 mei 2013 door de voorzitter van deze organisatie, Omar Ali Ewado. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt zou echter ook Meester Zakaria Abdillahi zich opwerpen als voorzitter van diezelfde organisatie. Het is echter die laatste die door de Fédération internationale des ligues des droits de l'Homme (FIDH), de overkoepelende federatie waar LDDH deel van uitmaakt, als de enige echte voorzitter van LDDH beschouwd wordt. Met betrekking tot de heer Omar Ali Ewado verklaart Zakaria Abdillahi dat hij reeds sinds jaren uitgesloten is van de LDDH en – met de steun van de Djiboutiaanse autoriteiten – een parallelle organisatie aan het LDDH gecreëerd heeft (COI Case dj2014-008, d.d. 09/07/2014).

Uw verklaringen in dit verband blijken deze bevindingen trouwens te staven. Zo verklaart u dat u dit attest verkreeg nadat u net vrijgelaten was uit de gevangenis van Nagad, en op zoek was naar een advocaat. Volgens u zou het LDDH u toen gezegd hebben dat zij niets voor u konden betekenen, maar dat het attest dat ze u afleverden u mogelijk kon helpen in uw zoektocht naar een advocaat (CGVS 19/05/2014, 21). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de – volgens FIDH – officiële voorzitter van LDDH, Meester Zakaria Abdillahi, een advocaat is die reeds meermaals de verdediging van vervolgte oppositieleiden in Djibouti op zich heeft genomen (COI Focus: Possibilité pour un opposant d'avoir accès à un avocat, d.d. 30/09/2014).

Met betrekking tot de door u neergelegde UDJ-lidkaart en USN-steunkaart kan tot slot eenvoudigweg opgemerkt worden dat beide tegen betaling te verkrijgen zijn in Djibouti en bijgevolg geen onweerlegbaar bewijs vormen. Wat betreft uw UDJ-lidkaart kan er overigens op gewezen worden dat ook deze nog steeds Ali Sabieh als uw woonplaats vermeldt, hoewel het pas recent in februari 2012 aan u werd uitgereikt. Bovendien zou u reeds sinds 2008, niet sinds 2012, lid geweest zijn van UDJ. Ondanks uw lidmaatschap tot uw vertrek in 2013, bevat uw lidkaart enkel een stempel voor het jaar 2012, hetgeen de indruk wekt dat u noch de jaren voordien, noch het daaropvolgende jaar, lidgeld betaald zou hebben (CGVS 11/06/2014, 7).

De bewijswaarde van dergelijke documenten, met een dermate uitgesproken gesolliciteerd karakter, is bijgevolg uiterst relatief. Vooral als deze attesten op zich de enige staving betreft van uw probleem.

Gezien uw actieve deelname aan oppositie activiteiten in Djibouti doet net het ontbreken van concrete bewijsstukken om deze te staven verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid in dit verband. Zo beweert u dat het hoofd van de jeugd in uw qota beelden gemaakt zou hebben van uw actieve deelname aan betogingen. Geen van die beelden zouden echter welk ander medium dan ook gehaald hebben, volgens uw verklaringen omdat deze persoon zijn gsm werd afgenomen. Op de vraag of hij de enige was die die betogingen filmde, antwoordde u dat ook andere partijen dit deden, maar dat u hiervan niemand kent om in dit verband te contacteren (CGVS 11/06/2014, 13-14).

Wat betreft het online filmpje van uw deelname aan een betoging begin april 2014 in Brussel waarnaar u tijdens de gehoren verwees. Hierbij zou u opgetreden hebben als security en ook voor de RTN het zelfgemaakte gedicht *Damn the dictator* gereciteerd hebben waarbij u bijgevolg een aantal minuten herkenbaar in beeld bent. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw Djiboutiaanse staatsburgerschap, noch aan uw beweerde anti-regime activiteiten in Djibouti zelf, is er geen enkele reden om aan te nemen dat u enige vrees dient te koesteren ten aanzien van de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van activiteiten hier in België. Hetzelfde geldt voor de foto's die u neerlegde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een materiele fout bevat en de eerste zin als volgt dient te worden gelezen: U verklaart een Djiboutiaans staatsburger van Somalische origine te zijn (...).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 februari 2015 een schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en de bevoegdheid van de Raad. Hij besluit: *“De bestreden beslissing schendt manifest deze principes. Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Uit de uiterst gebrekkige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.”* Hij gaat in op de bewijslast in asielprocedures en meent dat hij *“hij voldoende aantoonde het onderwerp te zijn geweest van ernstige bedreigingen met verscheidene arrestaties tot gevolg”*.

Verzoeker legt uit dat hij op school het Arabische curriculum volgde gedurende enkele jaren tot hij thuis bleef om voor zijn zieke moeder te zorgen. Hij acht het *“zodoende perfect verklaarbaar dat verzoeker amper Frans doch wel de Arabische taal grondig beheerst”*.

Dat verzoeker geen details zou kunnen geven omtrent de gezondheidstoestand van zijn moeder, wijt hij aan het feit dat hij *“amper 13 jaar”* was toen hij voor zijn moeder begon te zorgen, waardoor *“het niet vreemd is dat hij niet volledig van haar toestand op de hoogte was, zeker nu deze info ettelijke jaren later wordt opgevraagd”*. Hij stelt dat het bovendien in dergelijke kringen niet gebruikelijk is *“om over persoonlijke kwesties openlijk te communiceren gelet op, ondermeer, de Islamitische achtergrond van het gezin. Zo worden feitelijkheden als de ontmoeting tussen de ouders niet besproken in het gezin. Het komt ons echter voor dat – ook in België – niet iedereen op de hoogte zal zijn van alle details uit het privé leven van het gezin.”*.

Waar in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat verzoeker enkel de politieke partijen in zijn land bij hun afkorting kan benoemen, antwoordt verzoeker dat het gangbaar is *“dat deze partijen echter steeds in de afgekorte benaming bekend zijn, geenszins worden zij steeds volledig benoemd of is het gebruikelijk dat iedereen de volledige naam kent, net zoals in België een groot deel van de bevolking lang niet (alle) politieke partijen bij de volledige naam zal kunnen opnoemen”*.

Wat de authenticiteit van de identiteitsdocumenten betreft, stelt verzoeker dat *“nergens in de beslissing wordt zondermeer aangetoond dat de identiteitsdocumenten van verzoeker vals zouden zijn. Tot het bewijs van valsheid geleverd wordt door het CGVS dienen deze dan ook als authentiek te worden beschouwd.”*.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal niet kunnen weerleggen dat verzoeker deel uitmaakt van de oppositiepartij in Djibouti en omwille van zijn lidmaatschap en activiteiten hiervoor reeds verscheidene malen werd opgepakt en vastgehouden in de gevangenis. Hij stelt dat hij dit aantoonde *“door de neerlegging van talrijke documenten en attesten afgeleverd door verscheidene mandatarissen”*. Hij verwijst verder naar het *“Djiboutian Diaspora Channel”* op Facebook en op Youtube, *“waar de verzoeker de nodige journalistieke bijdragen op post”*. Hij voegt tevens een attest van Ismaël Guedi Hared bij zijn verzoekschrift waaruit zou blijken dat hij *“niet enkel een actieve rol vervuld in België, maar tevens Président is van het UDJ in België” (sic)*.

Waar de commissaris-generaal stelt dat de verscheidene attesten die werden voorgelegd een gesolliciteerd karakter zouden hebben, stelt verzoeker dat dit verwondering opwekt: *“logischerwijs dient de verzoekende partij een vraag te richten aan de verscheidene mandatarissen met het oog op het verkrijgen van attesten en documenten. Op geen enkele wijze heeft het CGVS kunnen aantonen dat*

deze attesten vals zouden zijn. Deze documenten hebben in casu bovendien de activiteiten van de verzoeker aangetoond alsook de noodzaak voor zijn asielaanvraag.”.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal onzorgvuldig geweest is in zijn besluitvorming en de beslissing niet voldoende gemotiveerd heeft. Volgens hem *“staat het onzorgvuldige bestuur duidelijk vast doordat verwerende partij in gebreke is gebleven waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen betreffende het vluchtverhaal van verzoeker. Deze gegevens zijn nochtans van manifest belang om te oordelen of het weigeren van de vluchtelingenstatus gegrond is.”*. De bestreden beslissing bevat, aldus verzoeker, *“geen verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende situatie waarin verzoeker zich bevindt”*. De commissaris-generaal heeft *“niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen. Minstens had verweerder hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland, én dient het CGVS aan te tonen welke voorgelegde documenten volgens hen met een vaslheid behept zijn en om welke reden.”* (sic). De beslissing staat volgens verzoeker *“niet in proportie met de hierdoor aan verzoeker berokkende nadelen”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *“te herzien hervormen”* en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker: *“Geboorteakte”* en *“Liste du Comité de l'UDJ en Belgique”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

2.2.3.1. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers beweerde Djiboutiaanse nationaliteit.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat verzoeker beweert geen Frans te kennen, enkel Somalisch, Arabisch en Engels, gezien hij sinds 2003 en tot aan zijn vertrek in 2013 in Djibouti stad gewoond zou hebben, waar het Frans in het dagdagelijkse (administratieve) leven niet weg te denken valt, gezien hij verklaart gedurende 6 jaar naar een staatschool geweest te zijn, waar -volgens de informatie in het administratief dossier- het officiële onderwijs in het Frans is en waarbij Arabisch er als bijkomend vak wordt gegeven, en gezien zijn broer wél het Frans curriculum zou gekozen hebben. De stelling in het verzoekschrift dat hij op school het Arabische curriculum volgde gedurende enkele jaren tot hij thuis bleef om voor zijn zieke moeder te zorgen, waardoor het *“zodoende perfect verklaarbaar (is) dat verzoeker amper Frans doch wel de Arabische taal grondig beheerst”* is slechts een herhaling van zijn eerdere verklaringen en kan geenszins voornoemde informatie weerleggen, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is. Dat verzoeker zich daarentegen wel vrij vlot kan uitdrukken in het Engels, terwijl hij slechts 2 jaar avondschoon Engels volgde in Djibouti stad (gehoor 19 mei 2014, p. 16; gehoor 11 juni 2014, p. 5, 11, 15), is dan ook des te opmerkelijker, gezien verzoeker van de administratieve taal in Djibouti zelf, het Frans, geen enkele notie heeft.

Verzoekers ongeloofwaardigheid blijkt verder uit zijn incoherente verklaringen over de reden waarom hij stopte met school en bijgevolg de kans niet kreeg om Frans als vak te hebben in de hogere cyclus. Aanvankelijk verklaarde hij dat hij gestopt was om thuis voor zijn zieke moeder te zorgen (gehoor 19 mei 2014, p. 12), maar hij kon niet aangeven waarom van alle kinderen uitgerekend hij deze taak toebedeeld kreeg. Dit is des te opvallender daar het in 2003 plots kennelijk geen probleem meer stelde voor verzoeker om alleen naar Djibouti stad te verhuizen om er bij zijn broer te gaan werken en zijn zus het daaropvolgende jaar de zorg voor zijn moeder overnam (gehoor 19 mei 2014, p. 13), zonder dat zij hiervoor school moest opgeven (gehoor 11 juni 2014, p. 5). Bovendien gaf verzoeker tevens aan dat zijn moeder een jaar later ook naar Djibouti stad verhuisde, zodat hij opnieuw de zorg voor haar kon opnemen, maar verklaarde hij niet nader hoe hij deze zorg nu dan wel kon combineren met zijn andere bezigheden, met name zijn voltijdse job in het restaurant en avondschoon (gehoor 19 mei 2014, p. 5, 6, 12). Het is voorts volstrekt onaannemelijk dat verzoeker amper iets kan vertellen over de medische toestand van zijn moeder, terwijl hij haar maar liefst gedurende 5 jaar fulltime verzorgd zou hebben en hij ook degene was die haar steeds naar het ziekenhuis bracht. In zijn verzoekschrift wijt hij deze onwetendheid aan het feit dat hij *“amper 13 jaar”* was toen hij voor zijn moeder begon te zorgen, waardoor *“het niet vreemd is dat hij niet volledig van haar toestand op de hoogte was, zeker nu deze info ettelijke jaren later wordt opgevraagd”*. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij met zijn lagere school stopte toen hij 13 jaar was, dat hij vervolgens 5 jaar voltijds voor zijn moeder zorgde, dat hij in 2003 naar Djibouti stad verhuisde en zijn zus een jaar voor zijn moeder zorgde, maar dat zijn moeder vervolgens eveneens naar Djibouti stad verhuisde zodat verzoeker terug de zorg op zich kon nemen. Dat verzoeker dermate onwetend is over de gezondheidstoestand van de vrouw die hij zovele jaren verzorgde, bevestigt zijn leugenachtige verklaringen. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leefwereld. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker de volledige naam van de partij waarvoor hij actief was niet correct kan benoemen (gehoor 19 mei 2014, p. 2; gehoor 11 juni 2014, p. 7), en evenmin de namen van de andere Djiboutiaanse oppositiepartijen correct kan weergeven (gehoor 19 mei 2014, p. 22-21). Het ARD benoemt verzoeker voluit als Union for Republican and Democracy en hij heeft verder geen enkel idee waarvoor de afkortingen van CDU, Model of PDD staan (gehoor 11 juni 2014, p. 15). In zijn verzoekschrift antwoordt verzoeker dat het gangbaar is *“dat deze partijen echter steeds in de afgekorte benaming bekend zijn, geenszins worden zij steeds volledig benoemd of is het gebruikelijk dat iedereen de volledige naam kent, net zoals in België een groot deel van de bevolking lang niet (alle) politieke partijen bij de volledige naam zal kunnen opnoemen”*. De Raad acht het echter geenszins geloofwaardig dat verzoeker, die aangeeft zich vanaf 2011 actief te hebben ingezet voor UDJ, deel te hebben genomen aan verschillende betogingen en manifestaties en zelfs vier keer gearresteerd te zijn geweest omwille van deze activiteiten, de correcte volledige benaming van zijn partij niet kan geven. Verzoeker

was immers geen gewoon lid, maar een actief lid wiens politieke activiteiten hem noopten zijn land van herkomst te verlaten. Dat verzoeker dermate onwetend is over het politiek landschap in Djibouti ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen zijn nationaliteit evenmin staven. De identiteitskaart vermeldt zijn woonplaats als vaagweg Ali Sabieh en als beroep student, terwijl dit document werd uitgereikt in april 2004, op het moment dat hij reeds in Djibouti stad woonde en er in een restaurant werkte. Verzoeker gaf aan dat de kaart aangevraagd werd door zijn ouders, maar verklaart geenszins waarom zijn ouders dergelijke foutieve informatie zouden opgeven, noch waarom verzoeker in 1998 zijn geboorteakte ging opvragen waardoor de autoriteiten in 2004 nog over zijn vingerafdrukken beschikten en hij zich niet persoonlijk moest aanbieden (gehoor 19 mei 2014, p. 17-18). Wat het rijbewijs betreft, kon verzoeker niet aangeven hoeveel lessen hij hiervoor precies volgde (gehoor 19 mei 2014, p. 18). Hoe dan ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat alle officiële Djiboutiaanse documenten door de hoge graad van corruptie in het land eenvoudigweg tegen betaling te verkrijgen zijn, en dat zelfs niet-Djiboutianen hierdoor de mogelijkheid zouden hebben om Djiboutiaanse identiteitsdocumenten te verkrijgen. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat *“nergens in de beslissing wordt zondermeer aangetoond dat de identiteitsdocumenten van verzoeker vals zouden zijn. Tot het bewijs van valsheid geleverd wordt door het CGVS dienen deze dan ook als authentiek te worden beschouwd.”*, antwoordt de Raad dat verzoeker er ten onrechte van uit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, zoals *in casu*. De bij het verzoekschrift gevoegde beweerde *“geboorteakte”* betreft een onleesbare fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

2.2.3.2. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde Djiboutiaanse nationaliteit, *quod non in casu*, stelt de Raad vast dat verzoeker de beweerde problemen omwille van zijn politieke activiteiten niet aannemelijk maakt.

Vooreerst blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat CEDOCA online geen enkele informatie terug heeft gevonden omtrent verzoekers oppositieactiviteiten of omtrent de problemen die daaruit ontsproten zouden zijn. Dit is opvallend gezien de Djiboutiaanse oppositiepartijen zeer regelmatig arbitraire arrestaties van hun leden aan de kaak stellen op het internet. Voorts legt verzoeker incoherente verklaringen af met betrekking tot de lokale UDJ-partijstructuur waar hij naar eigen zeggen actief deel uitgemaakt zou hebben (gehoor 11 juni 2014, p. 8, 13). Verder verklaart verzoeker dat ook zijn naaste familieleden problemen gekend zouden hebben als gevolg van zijn actieve steun aan de oppositie, maar dat hij een vlucht van zijn gezinsleden uit Djibouti aanvankelijk te riskant achtte omdat er sinds februari 2013 voor het hele gezin een verbod zou gelden om het land te verlaten (gehoor 19 mei 2014, p. 15). Deze overwegingen stroken echter niet met het feit dat verzoeker zijn oppositieactiviteiten in België publiekelijk voortzette en de media hierbij actief opzocht. Zijn echtgenote zou een tweede maal gearresteerd zijn in december 2013 naar aanleiding van een speech die verzoeker in België gaf en na haar vrijlating zou verzoekers broer haar en de kinderen vervolgens zonder al te veel problemen uit Djibouti gesmokkeld hebben, iets wat verzoeker begin 2013 nog te riskant achtte (gehoor 19 mei 2014, p. 15). Het is derhalve niet geloofwaardig dat verzoeker aanvankelijk vond dat het te riskant was voor zijn vrouw en kinderen om Djibouti net als hem te ontvluchten daar ze nauwlettend door de Djiboutiaanse activiteiten in het oog gehouden werden, om vervolgens publieke oppositieactiviteiten in België te ontplooien en hierbij de media op te zoeken, waarna zijn echtgenote hierdoor gearresteerd werd en zijn gezin ten slotte alsnog Djibouti zonder noemenswaardige problemen verliet.

Waar in het verzoekschrift beweerd wordt dat verzoeker zijn problemen omwille van zijn politieke activiteiten aantoont *“door de neerlegging van talrijke documenten en attesten afgeleverd door verscheidene mandatarissen”*, stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Het attest van 7 januari 2014, opgesteld door Ismaël Guedi Hared (UDJ in Djibouti), werd niet bevestigd door de voorzitter van UDJ, ondanks meerdere herinneringen vanwege CEDOCA aan deze persoon. De inhoud van dit attest vanwege UDJ blijkt bovendien opmerkelijk vaag: er wordt slechts zeer algemeen melding gemaakt van meerdere intimidaties, bedreigingen, vervolgingen en opsluitingen, waarbij vooral de nadruk wordt gelegd op de historische manifestatie van 18 februari 2011, terwijl verzoekers problemen vooral sinds februari 2013

sterk toegenomen zouden zijn. Het betreft dus een algemeen attest dat op om het even welke persoon van toepassing zou kunnen zijn. Het attest van 14 mei 2014, opgesteld door Ali Deberkale Ahmed, de vertegenwoordiger van USN in België en Europa, heeft een gesolliciteerd karakter, begint met de uitdrukkelijke vermelding dat Ali Deberkale Ahmed zich hiervoor baseert op hetgeen hij vernomen heeft via derden, met name op de eerste plaats van de hierboven vermelde Ismaël Guedi Hared, en bevat slechts een vage weergave van de door verzoeker gekende problemen in Djibouti. Het attest van 14 mei 2014, getekend door Ainan Sougueh van de Mouvement des jeunes de l'opposition (MJO) in Europa, heeft eveneens een sterk gesolliciteerd karakter. Verder strookt de bewering in dit attest dat verzoeker sinds 2008 weerstand biedt tegen het regime en dat hij één van de meest geviseerde verantwoordelijken van MJO is, niet met verzoekers eigen verklaringen dat hij in 2008 gewoon lid werd van UDJ en pas in 2011 actief lid geworden zou zijn (gehoor 19 mei 2014, p. 21). Wat het attest van 1 mei 2013 door de voorzitter Omar Ali Ewado van de mensenrechtenorganisatie Ligue djiboutienne des droits humains (LDDH) betreft, wijst de Raad op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat Zakaria Abdillahi door de Fédération internationale des ligues des droits de l'Homme (FIDH), de overkoepelende federatie waar LDDH deel van uitmaakt, als de enige echte voorzitter van LDDH beschouwd wordt. Omar Ali Ewado zou reeds sinds jaren uitgesloten zijn van de LDDH en -met de steun van de Djiboutiaanse autoriteiten- een parallelle organisatie aan het LDDH gecreëerd hebben. Verzoeker zelf verklaarde ook dat het LDDH hem gezegd zou hebben dat ze niets voor hem konden betekenen, maar dat het attest dat ze hem afleverden hem mogelijk kon helpen in zijn zoektocht naar een advocaat (gehoor 19 mei 2014, p. 21). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat de volgens FIDH- officiële voorzitter van LDDH, Zakaria Abdillahi, een advocaat is die reeds meermaals de verdediging van vervolgte oppositieleden in Djibouti op zich heeft genomen. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *"logischerwijs dient de verzoekende partij een vraag te richten aan de verscheidene mandatarissen met het oog op het verkrijgen van attesten en documenten. Op geen enkele wijze heeft het CGVS kunnen aantonen dat deze attesten vals zouden zijn."*, herhaalt de Raad dat ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid bewijswaarde kan worde ontzegd aan voorgelegde stukken (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008). De door verzoeker neergelegde UDJ-lidkaart en USN-steunkaart kunnen evenmin zijn asielrelaas staven, daar beide tegen betaling te verkrijgen zijn in Djibouti en bijgevolg geen onweerlegbaar bewijs vormen. De UDJ-lidkaart vermeldt overigens ook nog steeds Ali Sabieh als zijn woonplaats, hoewel het in februari 2012 aan hem werd uitgereikt. Bovendien zou verzoeker reeds sinds 2008, niet sinds 2012, lid geweest zijn van UDJ, maar, bevat de lidkaart enkel een stempel voor het jaar 2012, hetgeen de indruk wekt dat hij noch de jaren voordien, noch het daaropvolgende jaar, lidgeld betaald zou hebben (gehoor 11 juni 2014, p. 7). De bij het verzoekschrift gevoegde *"Liste du Comité de l'UDJ en Belgique"* van 4 december 2014, ondertekend door Ismaël Guedi Hared, is slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Ten slotte wijst de Raad erop dat uit de informatie in de aanvullende nota van de commissaris-generaal blijkt dat de USN, de coalitie van verschillende Djiboutiaanse oppositiepartijen waaronder de UDJ, op 30 december 2014 een akkoord met de Djiboutiaanse regering heeft ondertekend, dat de verkozenen van de USN nu gewoon in het parlement zetelen en dat er geen aanwijzingen zijn dat leden van de USH vervolgd werden sinds de ondertekening van voornoemd akkoord.

2.2.3.3. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker verder naar het *"Djiboutian Diaspora Channel"* op Facebook en op YouTube, *"waar de verzoeker de nodige journalistieke bijdragen op post"*. Hij voegt tevens een attest van Ismaël Guedi Hared bij zijn verzoekschrift waaruit zou blijken dat hij *"niet enkel een actieve rol vervuld in België, maar tevens Président is van het UDJ in Belgë"* (sic).

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, *"Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects"*, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen

leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "*Note on réfugié sur place claims*", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 96).

Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Djibouti problemen zou kennen omwille van het feit dat hij sinds zijn aankomst in België actief zou zijn voor USN en UDJ en dat hij bepaalde politieke activiteiten zou hebben in België, noch dat de Djiboutiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker immers niet aannemelijk maakt dat hij de Djiboutiaanse nationaliteit bezit, noch dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Djiboutiaanse autoriteiten stond omwille van zijn lidmaatschap en/of politieke activiteiten, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Djiboutiaanse autoriteiten verzoekers handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in en vanuit België. Daarenboven herhaalt de Raad dat uit de informatie in de aanvullende nota van de commissaris-generaal blijkt dat de USN, de coalitie van verschillende Djiboutiaanse oppositiepartijen waaronder de UDJ, op 30 december 2014 een akkoord met de Djiboutiaanse regering heeft ondertekend, dat de verkozenen van de USN nu gewoon in het parlement zetelen en dat er geen aanwijzingen zijn dat leden van de USH vervolgd werden sinds de ondertekening van voornoemd akkoord.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat het -op het Commissariaat-generaal voorgelegde- attest van Ali Deberkale over verzoekers politieke activiteiten in België, opmerkelijk vaag is. Zo stelt Ali Deberkale slechts zeer algemeen dat verzoeker sinds zijn aankomst in België regelmatig deelgenomen heeft aan activiteiten van de oppositie zoals manifestaties, ontmoetingen en diverse acties. Verzoekers beweerde profiel als vertegenwoordiger van UDJ bij afwezigheid van de officiële vertegenwoordiger, alsook zijn nauwe betrokkenheid bij het uitstippelen van een nieuw beleidskader voor de Djiboutiaanse oppositie in de diaspora, blijven in dit attest echter geheel onbesproken. De bij het verzoekschrift gevoegde "*Liste du Comité de l'UDJ en Belgique*" van 4 december 2014, ondertekend door Ismaël Guedi Hared, is slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

De Raad ziet aldus geenszins in hoe verzoekers beweerde activiteiten in België en zijn "*journalistieke bijdragen*" op de "*Djiboutian Diaspora Channel*" op Facebook en YouTube, bekendheid zouden genieten bij de Djiboutiaanse autoriteiten, laat staan dat dit verzoeker in een dermate negatieve belangstelling van de Djiboutiaanse autoriteiten zou kunnen brengen dat hij bij een terugkeer gevaar zou lopen.

2.2.3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

2.2.4.1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zijn nationaliteit en herkomst niet aantoont noch aannemelijk maakt. Verzoeker toont niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoeker maakt zijn asielrelaas niet geloofwaardig nu de door hem beweerde nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig werden bevonden.

2.2.4.2. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst en nationaliteit niet aantoont, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Djibouti.

2.2.5. Besluit

2.2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK